

Остання бібліотека

КУПИТИ

Самотня тридцятирічна помічниця у бібліотеці Джун Джонс ніколи не покидала свого сонного англійського селища Чалкот. Сором'язлива і відлюдкувата жінка, що проводить увесь час за читанням і не любить виходити у світ, одного дня змушена покинути книжкові полиці і рятувати серце своєї громади. Бібліотека, яка зберігає найдорожчі спогади про її матір, під загрозою закриття. Саме тому Джун з групою чудернацьких, але відданих місцевих жителів, вирішує боротися за її збереження і вперше після смерті матері відкривається іншим людям.

До Чалкота несподівано повертається її шкільний друг — Алекс Чен — добродушний адвокат, що готовий простягнути руку допомоги. Його почуття очевидні для всіх, окрім Джун, яка не вірить, що хтось може так піклуватися про неї. Щоб врятувати бібліотеку і книги, які так багато значать, Джун мусить нарешті змінити своє життя. Вона вирішила не здаватися, адже рятуючи свою омріяну бібліотеку — вона рятує себе.

Про людину чимало розкажуть книжки, які вона бере в бібліотеці.

Коли на роботі було тихо, Джун полюбляла грати в гру. Вона обирала когось серед відвідувачів і залежно від книжок, які вони читали, вигадувала їхні життєві історії. Сьогодні щасливицею стала жінка середнього віку — вона вибрала два романи Данієли Стіл і путівник по Ісландії. Трохи подумавши, Джун вирішила, що ця жінка застрягла у шлюбі без кохання, можливо, з хамським, агресивним чоловіком. Вона планувала втекти у Рейк'явік, де закохалася б у місцевого брутального бороданя. І коли здаватиметься, що справжнє щастя в її руках, раптом з'явиться її чоловік і промовить...

— Що ж, це повне гівно.

Замріяність Джун куди й поділася, коли вона зауважила перед своїм столом пані Бренсворт — та вимахувала у неї перед носом якоюсь книгою. Це був «Залишок дня» Кадзуо Ішігуро.

— Що за даремна купа сміття. Пани і слуги? Капіталістична пропаганда, не більше. Навіть я можу краще написати.

Пані Б відвідувала бібліотеку кілька разів на тиждень, завжди у дублянці та рукавичках без пальців, навіть у розпал літа. Здавалося, вона обирала книги випадково; одного дня це міг бути посібник для сантехніків, а вже наступного — твір нобелівського лауреата. Та що б вона не прочитала, результат був завжди такий самий.

— Я, мабуть, на знак протесту здам читацький квиток.

— Мені шкода, пані Бренсворт. А може, хочете першою переглянути наші новинки?

— Скоріш за все, там саме лайно, — відповіла пані Б і рушила до полиці зі спортивною літературою, залишаючи за собою легкий аромат мокрої кози.

Джун закінчила пакувати старезний візок із поверненнями і вирушила з ним у мандрівку кімнатою. Чалкотська бібліотека знаходилася у колишньому приміщенні сільської школи — будинку із червоної цегли, зведеному у сімдесятих роках ХІХ сто-ліття. Будівлю передали бібліотеці лише через вісімдесят років, та дещо в ній залишилось незмінним, зокрема вічний протяг, дах із кам'яної черепиці, котрий протікав під час сильної зливи, скрипляча дерев'яна підлога та сім'я наполегливих мишок, котрі прогризли собі дорогу крізь коробки з архівами на горищі. Востаннє сільська рада відремонтувала бібліотеку десь у дев'яностих, додавши лампи-трубки та казенні зелені

килими. І все ж Джун любила уявляти, яким був будинок у первозданному вигляді, коли на місці стелажів стояли ряди парт, а за ними брудноносі діти вчилися писати на запилених табличках, немов зійшовши зі сторінок «Джейн Ейр».

Штовхаючи візок поперед себе, Джун зауважила шефіню, що йшла назустріч. З її сумочки визирав примірник «Місіс Деловой».

— У мій кабінет. Вже.

Марджорі Спенсер була керівницею бібліотеки і свій бейджик носила гордо, немов військову медаль. Марджорі твердила, що читає лише інтелектуальні романи, проте

Джун знала, що вона продовжувала «П'ятдесят відтінків сірого» щонайменше тричі. Джун пройшла слідом за шефінею до її кабінету. Насправді це була комірчина і водночас кімната для персоналу, проте Марджорі вже давно доставила там свій робочий стіл і навіть повісила на дверях іменну табличку. Місця на крісла для відвідувачів не залишилося, тому Джун вмостила на гірці офісного паперу.

— Це все виключно *entre nous*, але мені щойно дзвонили з ради, — почала Марджорі, граючись перловим намистом. — Вони хочуть, щоб я прийшла на термінову зустріч у понеділок. До залу засідань, — вона зупинилася, упевнюючись, що Джун була достатньо вражена цією інформацією. — Тобі доведеться справлятися самій, поки мене не буде.

— Окей, без проблем.

— Вже запізно, щоб скасовувати МелоХвилю, тож цим теж мусиш зайнятися.

Джун стиснулось у грудях.

— Якщо чесно, мені шкода, але я забула, що Алан...

— Жодних але. До того ж це чудовий досвід для тебе — коли з Різдва я вийду на пенсію, моя наступниця і так, мабуть, захоче, щоб ти перейняла ці заняття.

Джун похолола від однієї думки.

— Марджорі, ви ж знаєте, я не можу...

— Заради Бога, Джун, це всього лише дитячі пісеньки, а не «Хвалебні пісні» на BBC.

Джун вже було відкрила рота, щоби посперечатися, та Марджорі відвернулася до комп'ютера, усім виглядом показуючи, що її не варто більше турбувати.

Джун вийшла з кабінету, намагаючись ігнорувати біль у грудях. Була вже майже п'ята, тож вона розпочала щоденний ритуал замикання бібліотеки. Розставляючи на місця покинуті книги та журнали, вона уявляла усі ці піднесені лиця на МелоХвилі, дітей та батьків, що з нетерпінням очікували на її виступ. Джун мимоволі здригнулася, і стос газет випав їй з рук на підлогу.

— Допомогти вам, люба? — визирнув із крісла Стенлі Фелпс.

— Дякую, не треба, — відповіла Джун, збираючи розсіпані сторінки. — Вже п'ята, на жаль, уже час іти додому.

— Чи могли б ви спершу мені допомогти? Взаємодія запобігає цьому. Вісім літер, перша І.

Джун на хвилину замислилася, подумки розбиваючи відповідь на складові, так як він її вчив.

— Можливо, ізоляція?

— Браво!

Стенлі Фелпс, цінувальник історичних романів, що описували часи Другої світової війни, приходив у бібліотеку майже щодня, відколи Джун почала тут працювати десять років тому. Він носив твідовий піджак і розмовляв, неначе персонаж гумористичного роману П. Г. Вудгауза, і Джун уявляла його життя посеред перекутлої величі, у шовкових піжамах та з лососем на сніданок. Кросворд у «Дейлі Телеграф» був одним із його щоденних ритуалів.

— Перед тим як піти, я хотів би дещо вам подарувати, — Стенлі сягнув рукою до старенької зім'ятої торби на закупи і витягнув звідти букет зів'ялих квітів, обмотаних ниткою.

— З днем народження, Джун.

— Ох, Стенлі, не треба було, — зніяковіла Джун. Вона ніколи не обговорювала свого особистого життя з будь-ким у бібліотеці, але кілька років тому Стенлі звідкись дізнався, коли у неї день народження, і відтоді ані разу не забув її привітати.

— Маєте плани на вечір?

— Лише зустрітись з давніми друзями.

— Що ж, сподіваюся, гарно проведете час. Ви заслуговуєте на гучне святкування.

— Спасибі, — відповіла Джун, втупившись у квіти та не наважуючись глянути йому у вічі.

Рекомендована література

Дівчата з блискучим
майбутнім

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ